

PROGRAMACIÓ 2004-2005

8 de setembre- 3 d'octubre

Sala Fabià Puigserver

La Celestina

de Fernando de Rojas, direcció: Robert Lepage.

Intèrprets: Carmen Arévalo, Núria Espert, Marta Fernández Muro, Nuria García, Pep Molina, Núria Moreno, Roberto Mori, Miguel Palenzuela, Manuel Puchades, David Selvas, Carmen Del Valle

“En el maremàgnum d'idees i corrents de finals del segle XV, a Burgos i Salamanca, el món estava en efervescència. Avui ens trobem un altre cop en un remolí similar, en el qual floreixen cultures diferents i s'enfronten conviccions morals, polítiques i religioses de tota mena”. **Robert Lepage**

Robert Lepage (Quebec, 1957) és un dels dramaturgs i directors d'escena de més prestigi internacional. Entre els seus treballs de direcció destaquen peces com *La Trilogie des Dragons* o *Elseneur*. A Barcelona s'han pogut veure els seus muntatges *Les Sept Branches de la Rivière Ota*, *Les Aiguilles et l'Opium*, *La Géométrie des Miracles* i *Le Polygraphe*. La seva primera incursió al cinema (*Le Confessionnal*), va ser escollida per inaugurar el Festival de Toronto de 1995, i posteriorment ha realitzat tres altres pel·lícules: *Le Polygraphe* (1996), *Nô* (1998) i *Possible Worlds* (2000).

16 -17 de setembre

Espai Lliure

12 estimen Gil de Biedma

de Jaime Gil de Biedma, direcció: Joan Ollé

Intèrprets: Jordi Dauder, Paco Ibañez, Enric Majó, Juan Marsé, Anna M. Moix i Jaume Sisa, entre d'altres

“Tornem a citar Antoine Vitez: “Fem teatre perquè les millors veus dels morts no se'n acabin d'anar”. Avui el teatre és mínim: uns papers impresos, uns llavis i una mica de llum. Si abans vam ballar Serrat, vam dir Shakespeare i vam cantar Brel, ara dotze, sempre dotze (poetes, cantants, actors, escriptors, amics...), ens diran que estimen Jaime Gil de Biedma – poeta que volia ser poema – i que estimen els seus versos.”

Joan Ollé

Jaime Gil de Biedma (Barcelona, 1929-1990) és un dels poetes més influents de la generació dels 50, membre destacat de l'anomenada Escola de Barcelona. Autor també d'obres d'assaig i de diaris personals, és admirat especialment per la seva precisió i pel seu compromís amb l'experiència. La seva obra poètica es troba reunida sota el títol *Las personas del verbo*.

22 de setembre - 3 d'octubre

Espai Lliure

Il·lusionistes

de Lluïsa Cunillé, direcció: Paco Zarzoso

Intèrprets: Rosa López, Lola López i Paco Zarzoso

Un mag francòfil, una faquir cantant i una escapista escriptora. Tres il·lusionistes desubicats i confosos, ja que a la ciutat on actuen se celebren simultàniament els Jocs Olímpics, i gairebé ningú no va a veure la seva funció, la vida d'Alfred, Àgata i Alicia es barreja amb números de màgia, fantasies literàries i boleros desesperats”. **Paco Zarzoso**

Lluïsa Cunillé (Badalona, 1961), és una de les dramaturgues més premiades i estrenades de l'estat espanyol. D'entre la seva nombrosa obra cal esmentar *Libración* (1994, Premi de la Crítica de Barcelona), *Accident* (1996, Premi de la Institució de les Lletres Catalanes de 1997), *Privado* (1998), *L'afer* (1999, Premi Ciutat d'Alcoi 1998), *La cita* (1999), *Passatge Gutenberg* (2000), *El gat negre* (2001).

Paco Zarzoso (Port de Sagunt, 1966). És actor, director escènic i dramaturg. Amb Lola López i Lluïsa Cunillé funden la companyia L'Hongaresa de Teatre el 1996, amb la qual han estrenat *Vacantes* (1997) *El asunto* (*L'afer*, 1999), *Intempèrie* (1995-1996), *Viajeras* (2001) y *Húngaros* (2002), peces escrites a mitges amb l'autora catalana i dirigides pel mateix Zarzoso.

30 setembre**Sala Fabià Puigserver**

Concert - The Sun Ra Arkestra

La històrica formació que recolzava els deliris còsmics de Sun Ra, dirigida per Marshall Allen i amb la col.laboració de DJ Spooky, es presenta per primera vegada a Barcelona. Una oportunitat única per acompanyar aquests catorze músics en el seu particular viatge a la galàxia del jazz saturnià.

7 - 10 d'octubre**Sala Fabià Puigserver**

Jardineria humana

Text, escenografia i direcció: Rodrigo García

“Una obra d'art ha de ser poètica abans que una altra cosa, però aquesta poesia no pot néixer sinó d'allò greu i important que s'esdevé en el nostre entorn. És molt difícil, perquè el punt d'arrencada és un material molt comú i quotidià. A més a més, el fet de tenir un punt de vista, de prendre partit, pot portar a produir espècies de pamflets en comptes d'obres d'una certa complexitat. Sempre miro d'aconseguir l'equilibri, l'ambigüitat, per escapar del teatre de pura denúncia.” **Rodrigo García**

Rodrigo García (Buenos Aires, 1964) és autor, escenògraf i director d'escena. El 1989 va crear la companyia La Carniceria Teatro en la línia de l'experimentació i la recerca d'un llenguatge personal, allunyat del teatre tradicional. Alguns dels seus darrers treballs de creació i direcció són *Borges* (1999), *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba* (2001), *La historia de Ronald el payaso de MacDonald's* (2002), *Creo que no me habéis entendido bien* (2002) i *Agamennone* (2003).

13 d'octubre**Sala Fabià Puigserver**

Back to the present

Direcció i coreografia: Constanza Macras

Retorn sobre el present, projecció en el passat: la jove companyia Dorky Park dansa a cos perdut la memòria íntima, on la realitat virtual transforma les nostres vides en una sèrie de televisió permanent.

Constanza Macras (Buenos Aires, 1970), ballarina i coreògrafa ha trobat a Berlín un cert aire de revolució permanent, d'història i d'efervescència de la construcció que li permet fer ballar una *troupe* sense fronteres sobre les traces de la memòria individual i col·lectiva. El 1997 va fundar la seva pròpia companyia Tamagotchi Y2K –avui **DORKY PARK**– amb la qual ha estrenat, entre d'altres, *MIR – A love story* (2000-2002) i *PORNOsotros* (2002).

14 d'octubre – 14 de novembre**Espai Lliure**

Mathilde

de Veronique Olmi, direcció: Jordi Mesalles

Intèrprets: Montse Guallar / Lluís Marco

“Una dona i un home han arribat junts a la maduresa. S'estimen. Malgrat tot Mathilde, als seus quaranta anys, ha quedat atrapada pel desig, fascinada per un adolescent. Ho ha pagat amb tres mesos de presó. *Mathilde* és un poètic inventari del dolor de viure i de l'acceptació de l'envelliment i del pas del temps, però sobretot és un retrat de dos éssers vius que es busquen i s'exigeixen que l'existència els ofereixi totes les seves radiant qualitats.” Jordi Mesalles

Veronique Olmi (Niça, 1962), després de treballar com a actriu i realitzar adaptacions per a l'escena, s'ha forjat un sòlid prestigi com a autora teatral. Entre les seves obres destaquen: *Le passage*, 1996; *Chaos debout* i *Les nuits sans lune*, 1997; *Point a la ligne* i *Le Jardín des apparences*, 1998. *Mathilde* es va estrenar a París, el setembre del 2003.

21 d'octubre

Espai Lliure

Concert - Llibert Fortuny Electric Quartet & DJ 2d2

En la seva recerca de noves formes sonores, de nous colors musicals, el Llibert Fortuny Electric Quartet fusionarà per primera vegada la seva amalgama sonora amb el hip hop de DJ 2d2 al seu concert a l'Espai Lliure.

4 de novembre-12 de desembre

Sala Fabià Puigserver

L'oncle Vània

d'Anton Txèkhov, direcció: Joan Ollé

Intèrprets: Andreu Benito, Mònica López, Xicu Massó, Maria Molins, Àngels Poch, Toti Soler
resta de repartiment a determinar

“Qui ho va dir? Si la ciència arribés a descobrir l'animalet que ens fa emmalaltir l'ànima, caldria batejar-lo com a virus o bacteri Txèkhov... *Oncle Vània*: una casa plena de dones i homes que tenen por de viure i de morir, d'estimar i no ser estimats. Una casa com la nostra. Si avui fem Txèkhov és per saber quina habitació ocupem cadascun de nosaltres.” **Joan Ollé**

Anton Txèkhov (Taganrog, Mar d'Azov, 1860 - Badenweiler, Alemanya, 1904), va reflectir en les seves obres el aire de canvi que es respiraven a la Rússia de finals del segle XIX, a través de personatges que busquen la llibertat, i que manifesten la constant contradicció que representa viure. Dramaturg fonamental de la contemporaneïtat les seves peces han exercit una gran influència: *La gavina* (1896), *Les tres germanes* (1901), *L'hort dels cirerers* (1904).

18 de novembre

Espai Lliure

Festival de Titelles /Primer Festival MARIO CABRÉ DE TOREIG DE SALÓ

direcció: Jordi Prat

Una *corrida* de toros sense toros. Una demostració-concurs amb *suertes* obligades, amb tres alumnes de l'Escola de Taumàquia de Catalunya i una exhibició del mestre Enrique Molina. Un espectacle visual inèdit al sol i a l'ombra de l'Espai Lliure.

21-22 de novembre

Espai Lliure

Festival Titeles /Le jardin

Gabriela Carrizo, Franck Chartier, Simon Versnel, Gabriela Carrizo, Franck Chartier, Simon Versnel

Una pel·lícula que representa un somni o un malson, seguida d'una coreografia sobre la realitat despullada d'una parella i un home. Té lloc en un jardí. Del món ideal sense barreres de la primera part a una coreografia en un espai tancat, organitzat. Contrast de sensacions i de gèneres en un mateix espectacle.

Peeping Tom és un col·lectiu creat a Bèlgica el 1999 per Gabriela Carrizo (coreògrafa habitual d'Alain Platel) i Franck Chartier. Alguns dels seus espectacles són *Caravana*, *Une vie inutile* i, recentment, *Le Saloon*. L'espectacle *Le Jardin* ha estat creat en col·laboració amb ballarins de la companyia Needcompany, dirigida per Jan Lauwers.

24-25 de novembre**Espai Lliure****Festival Titelles /Lapin**

Julie Bérés

Imagina el cervell com un calidoscopi que podria ser agitat d'una manera violenta, imagina la pau mental d'algú totalment alliberat de limitacions temporals. Un espectacle que pretén recrear aquells moments en què la percepció se situa a un nivell superior, i records i al·lucinacions es barregen en una desestructuració i reorganització del temps, a partir de la utilització de sorprenents tècniques de narració visual.

La companyia Les Cambrioleurs és una companyia francesa creada el 2001 per Julie Bérés. *Ou le lapin me tuera* es va estrenar el 2003 en col·laboració amb Julika Mayer. Altres treballs de la companyia inclouen *Poudre!* i *E Muet*, estrenat el 2004. Abans de crear la seva companyia, Julie Bérés havia treballat amb Ariane Mnouchkine de Théâtre du Soleil.

25 de novembre**Sala Fabià Puigserver****Concert - Lars Horntveth & Barcelona 216: POOKA**

A mig camí del jazz, el pop, l'electrònica i la música contemporània, i amb només 23 anys, el compositor i multinstrumentista noruec Lars Horntveth és una promesa feta realitat. Al seu concert al Lliure es farà acompanyar per l'Orquestra Barcelona 216 per presentar el seu primer treball en solitari: Pooka.

26-27 de novembre**Espai Lliure****Festival de Titelles /Images en cycle**

Brigitte Pugeoise

Els anys de col·laboració amb companyies internacionals de titelles i de teatre d'objectes han conduït la fotògrafa i vídeoartista Brigitte Pugeoise a elaborar una visió diferent del titella i la imatge. Les seves investigacions fotogràfiques l'han portat a invertir el procés: posar en moviment una imatge estàtica, transformant-la en un objecte animat. La creació de Pugeoise conté, també, una *performance*, com a part de la instal·lació.

2 de desembre**Sala Fabià Puigserver****Concert - Josep Vicent & The Amsterdam Percussion Group presenten: SOUND DESERT**

Fluxus, minimalisme, improvisació, electrònica... APG es la formació de percussionistes més prestigiosa d'Europa. En aquesta ocasió, interpretaran un programa especialment dissenyat per Josep Vicent per al seu concert al Teatre Lliure.

17- 18 de desembre**Sala Fabià Puigserver****Quando l'uomo principale è una donna**

direcció: Jan Fabre

Intèrprets: Lisbeth Gruwez

Quando l'uomo principale è una donna és una reflexió sobre el poder de la dona, la bellesa de l'androgínia i la fascinació per l'ambigüitat. Irònica, corrosiva, lleugera, Lisbeth Gruwez, escenifica la visió de Fabre: la masculinitat conté un inevitable component femenina. De fet, abans de néixer, un home és necessàriament part d'una dona.

Jan Fabre (Anvers, 1958) és un dels creadors escènics europeus més reconeguts en l'actualitat. Artista plàstic, dramaturg, director d'escena i coreògraf, concep l'espectacle com un esdeveniment on les facetes estètiques, mentals i energètiques tenen el mateix valor. Alguns dels seus darrers espectacles són *My movements are alone like Streetdogs* (2000), *Je suis sang* (2003), o *L'ange de la mort* (2004). El 2004 ha estrenat a Bèlgica un muntatge del *Tannhäuser* de Wagner (2004), un treball que també reflecteix la seva preocupació per la figura femenina.

23 de desembre - 3 de gener

Sala Fabià Puigserver

Juli Cèsar

de William Shakespeare, direcció: Àlex Rigola

Intèrprets: Pere Arquillué, Ivan Benet, Joan Carreras, Dani Casadellà, Quim Dalmau, Daniela Feixas, Àngels Sánchez, David Cuspinera, Jacob Torres, Alícia Pérez, Anna Roblas, Eugeni Roig, Joel Roldán, Gastón

qui convenç? qui malinterpreta? qui ambiciona? qui s'equivoca? qui es deixa portar més per les passions que per les raons? qui per les raons més que per les passions? qui conspira? qui traeix? qui mitifica? qui menteix? qui vol ser pedra? qui vol ser gel? qui és polític? qui és home? qui vol la guerra? qui vol matar? qui és el que no sap construir quan ha destruït? qui no té projecte? qui és un malparit? qui comença la casa per la teulada? qui provoca canvis? qui els empeny? qui te ètica? qui en deixa de tenir? qui vol manar? qui és polític? per què?" **Àlex Rigola**

Dos anys després de la seva estrena al Lliure de Gràcia, i havent rebut una magnífica acollida a més de trenta escenaris de dins i fora del nostre país, *Juli Cèsar* torna a Barcelona, aquesta vegada a la sala Fabià Puigserver. Dues úniques setmanes.

8-9 de gener

Sala Fabià Puigserver

Nora

de Henrik Ibsen, direcció: Thomas Ostermeier

Intèrprets: Milena Bühring, Lars Eidinger, Constantin Fischer, Jörg Hartmann, Sören Hinnenthal, Peter Kühlborn, Agnes Lampkin, Jenny Schily, Kay Bartholomäus Schulze, Anne Tismer

Nora és una nina, una decoració, una dona entrenada per mantenir la façana d'un status. Però també és un ser humà capaç de rebentar la seva vida d'aparences quan es trenquen totes aquelles certeses que donaven sentit a una manera de fer i d'estar. Ibsen va sacsejar el món del seu temps amb una peça sobre l'alienació dins el matrimoni, Ostermeier ho ha portat tot al Berlin actual.

"Alguns textos demostren encara una actualitat increïble. Casa de nines hauria de ser encara un shock, de fet la condició de la dona a Alemanya no ha evolucionat tant des del segle XIX". **Thomas Ostermeier**

L'obra d'**Henrik Ibsen** (1828 - 1906) és un retrat incisiu de la seva època, i mostra les tensions entre la moralitat victoriana i la realitat íntima d'uns personatges intensos i vitals. Escriptor prolífic, algunes de les seves peces més conegudes són *Peer Gynt* (1867), *Casa de nines* (1879), *Espectres* (1881), *Un enemic del poble* (1882) o *Solness, el constructor* (1892). **Thomas Ostermeier** (Soltau, 1968) membre de la direcció artística de la Schaubühne am Lehniner Platz de Berlín, es va fer un nom com director artístic de la Baracke (1996-1999), un centre de creació escènica que va convertir en un referent de l'avantguarda alemanya. A la Schaubühne ha dirigit entre 1999 i 2004, entre d'altres, *Gier* de Sarah Kane; *Parasiten* de Marius von Mayenburg; *Der Name* de Jon Fosse; *Woyzeck* de Georg Büchner; i *Unter der Gürtellinie* de Richard Dresser. Ha rebut el premi de Noves Realitats Teatral de la Unió Europea del Teatre a Taormina. Ha estat artista associat a la 58a edició del Festival d'Avinyó (2004).

12 - 23 de gener a la**Sala Fabià Puigserver****Santa Joana dels Escorxadors**

de Bertolt Brecht, direcció: Àlex Rigola

Intèrprets: Nao Albet, Pere Arquillué, Aurea Márquez, Ivan Benet, Keith Morino, Joan Carreras, Alicia Pérez, David Cuspinera, Ana Roblas, Quim Dalmau, Eugeni Roig, Daniela Feixas, Oriol Rossell (Dj), Nathalie Labiano, Àngels Sánchez, Jacob Torres

“ego ego ego i santa joana diu els que estan a baix són retinguts a baix perquè els que són a dalt segueixin a dalt i la baixesa dels de dalt no té límit i encara que fossin millors no serviria de res perquè el sistema que han inventat no té parió: explotació i desordre bestial i per tant incomprendible ego ego ego la puta condició humana ego ego ego where is the love the love the love...” Àlex Rigola

Bertolt Brecht (1898-1956) va escriure *Santa Joana dels Escorxadors* als trenta anys, en l'atmosfera convulsa i reivindicativa d'entreguerres. Un text sobre el capitalisme i la depredació. Última oportunitat per veure a Barcelona l'espectacle inaugural del Grec 2004.

Àlex Rigola va rebre el *Young Directors Award*, el premi per a joves directors del Festival de Salzburg 2004, per aquest muntatge.

26 de gener - 27 de febrer**Sala Fabià Puigserver****Marie i Bruce**

de Wallace Shawn, direcció: Carlota Subirós

Intèrprets: Mònica López i Eduard Farelo

“Cada parella és un món, i a cada món s'hi fa de dia i s'hi fa de nit. Shawn ens convida a compartir vint-i-quatre hores amb Marie i Bruce, una parella en crisi, a punt de separar-se. El desig, la por, el ressentiment, la inquietud, el bon humor i el mal humor. Com sempre en Shawn, allò públic es fa privat i allò privat es fa públic; els petits gestos en les relacions revelen formes d'estar en el món. Un retrat àcid i complex de l'amor i el desamor en un dia xafogós d'estiu a Nova York, París, Londres... o Barcelona.”

Carlota Subirós

Wallace Shawn (Nova York, 1943) és un dels autors 'secrets' de la dramàtúrgia nordamericana. Més conegut com a actor, ha estat protagonista de dues pel·lícules de culte de Louis Malle, *My Dinner with André* i *Vanya on 42nd street*, i és habitual en les pel·lícules de Woody Allen, així com en pel·lícules comercials de Hollywood com ara *La princesa promesa*. L'últim text teatral de Shawn fins al moment és *L'oficiant del dol*, que Carlota Subirós ja va posar en escena a l'Espai Lliure el 2003.

27 de gener al 20 de febrer**Espai Lliure****VOS (versió original subtitulada)**

Dramatúrgia i direcció: Carol López

Intèrprets: Paul Berrondo, Andrés Herrera, Vicenta Ndongu, Àgata Roca

Dues parelles. Un mateix fet. Quatre mirades per a una mateixa història. Tothom té la seva versió. I totes quatre configuren aquesta Versió Original Subtitulada. La nova proposta de Carol López per a l'Espai Lliure és una nova peça de creació centrada en les relacions personals, circumscrita a un joc de quatre rols. Un treball sobre la subjectivitat.

Carol López (Barcelona 1969) va guanyar el 1998 el Premi María Teresa de León amb el seu primer text, *Susie*. Com a directora ha estrenat darrerament *La Senyoreta Júlia* d'August Strindberg (2001), *No pido nada excepto tiempo soleado* sobre textos de Raymond Carver (2003) i *Esthetic paradise* de Victòria Szpunberg (2004).

17 de febrer**Sala Fabià Puigserver****Concert - Eric Mingus**

Fill del llegendari Charles Mingus, Eric Mingus (contrabaix i veu) és un abanderat de l'heterodòxia. Jazz, pop, blues, electrònica i poètica urbana composen el seu imaginari musical, amb l'inequívoc sabor dels carrers de Nova York.

2 - 6 de març**Sala Fabià Puigserver****PSITT, PSITT / CARAVAN**

Coreografia: Cesc Gelabert

Intèrprets: Lydia Azzopardi / Carlos Fernández / Cesc Gelabert / Toni Gómez / Alberto Huetos / Noelia Liñana / Maureen López / Calíope Paniagua

Dos universos diferents en una mateixa sessió: un treball sobre una música original de Pascal Comelade, que el músic interpretarà en directe, i una nova peça, encara en procés de creació. Com en el cas de 8421...- Viene regando flores de La Habana a Morón de la temporada 2003-2004, Gelabert torna a mostrar les diferents facetes d'un treball personal d'investigació que l'ha situat al capdavant de la dansa que s'està fent avui.

Cesc Gelabert (Barcelona, 1953) és un dels ballarins i coreògrafs catalans de més prestigi internacional. De la seva nombrosa producció poden destacar-se peces com Requiem Belmonte o Zum zum ka. L'any 2002 Preludis, un solo que resumeix la seva trajectòria, va fer entrar la dansa a la Sala Fabià Puigserver. Gelabert-Azzopardi és la companyia resident de dansa del Teatre Lliure.

3-20 de març**Espai Lliure****Occisió**

de Lluïsa Cunillé, direcció: Lurdes Barbà

Una dona busca la tranquil·litat en un isolat hotel de muntanya. Serà l'única clienta, el negoci no funciona i la mestressa de l'hotel ha decidit tancar. Fa vent, la tele no funciona, la piscina és buida i s'acaba el cafè. Divendres arriba A. demanant ajuda. La darera nit plou. **Lurdes Barba**

Lluïsa Cunillé (Badalona, 1961) és una de les autores teatrals catalanes més actives dels darrers anys. Les seves obres mostren un món personal fort i delicat alhora, amb un llenguatge depurat i concís, on d'alguna manera sempre hi queda suspès l'enigma, el misteri. Des de l'estrena de la seva primera obra, Rodeo (Premi Calderón de la Barca 1991), Cunillé no ha deixat d'estrenar i publicar nous textos, als quals se sumen també darrerament dramaturgies i guions cinematogràfics. Entre els seus treballs més recents es compten *Barcelona, mapa d'ombres* (direcció Lurdes Barba), *Vianants* i *Et diré sempre la veritat* (direcció Xavier Albertí) i el guió de la pel·lícula *Febrero* (dirigida per Sílvia Quer).

11-12 de març**Sala Fabià Puigserver****D'avant**

Coreografia i direcció: Sidi Larbi Cherkaoui, Juan Kruz Diaz de Garaio Esnaola, Luc Dunberry i Damien Jalet

Quatre cantants que ballen, quatre ballarins que canten. Sidi Larbi Cherkaoui i Damien Jalet, procedents dels Ballets C. De la B. d'Alain Platel, i Luc Dunberry i Juan Kruz Diaz de Garaio, de la companyia de Sascha Waltz, firmen aquesta peça que, des de la música vocal medieval, explora les connexions entre cos i veu. Un mosaic de cant i moviment. Una proposta d'avantguarda escènica elaborada a partir d'una de les arrels culturals d'occident: els cants galants o solemnes, profans o religiosos, d'origen italià i andalusí, arranjats en una perfecta unitat d'estil.

Sidi Larbi Cherkaoui (Anvers, 1976) és ballarí i corògraf, actiu a Brussel·les i Nova York. Darrerament ha estrenat l'espectacle *Foi* (2003) molt ben acollit per la crítica internacional. És membre del col·lectiu Les Ballets C. de la B. dirigits per Alain Platel, on també balla **Damien Jalet** (Brussel·les, 1976), considerat un dels solistes més complets de la dansa contemporània. **Juan Kruz Diaz de Garaio Esnaola** (Legazpi,

País Basc 1966) forma part des de 1996 de la companyia de Sascha Waltz com a ballarí i responsable del concepte musical. Des del 1999 és membre permanent de la Schaubühne de Berlín. **Luc Dunberry** (Valleyfield, Canadà, 1969) ha ballat amb Le Groupe de la Place Royale i ha treballat amb coreògrafs com Daniel Léveillé, Hélène Blackburn o Tassy Teekman. Des del 1996, és ballarí de Sascha Waltz i coreògraf de la Schaubühne.

31 de març

Espai Lliure

Concert - SWOD

SWOD són Stephan Wöhrmann (piano) i Oliver Doerell (electrònica). Música arriscada i alhora tendra, on els elements sintètics i orgànics es conjuguen amb una inesperada naturalitat. Algunes pistes: Eric Satie, Ryuichi Sakamoto, Keith Jarret...

30 de març-1 de maig

Sala Fabià Puigserver

L'home de teatre

de Thomas Bernhard, direcció: Xavier Albertí.

Intèrprets: Lurdes Barba, Oriol Genís, Lluís Homar, Lina Lambert, resta del repartiment a determinar

Un dels millors textos de la dramaturgia europea, amb un dels nostres millors actors. Bernhard és un monstruós compositor de paraules, un artista de l'exageració. L'home de teatre neix com a revenja contra la mediocritat i es converteix en una enorme invenció sobre el teatre i la megalomania. Tal com va dir Miguel Sáez, *si la primera meitat del segle XX va ser kafkiana, la segona ha estat bernhardiana*. **Xavier Albertí**

Thomas Bernhard (1931-1989) és un dels escriptors austríacs més importants del segle XX. La seva obra és una reflexió sobre l'absurditat de l'existència, la bogeria i el sentit de la vida. Excel·lent novel·lista, alguns dels seus títols més coneguts són *La calera* (1970), *El nebot de Wittgenstein* (1982), *El malaquanyat* (1983), o *Mestres antics* (1985). Entre les seves obres teatrals es poden destacar *L'ignorant i el dement* (1972), *La força del costum* (1974), *Minetti* (1977) o *La plaça dels herois* (1988).

7 - 10 d'abril de 2005

Espai Lliure

Solo por placer

Coreografia: Àngels Margarit

"Petit pensament plàcid n. 1 Qualsevol propietari d'un gat dirà amb raó que els gats viuen a les cases molt millor que els homes. Fins en els espais més horriblement quadrats, saben trobar els racons propicis.

Petit pensament plàcid n. 2 El temps que passa (la meua Història) diposita residus que es van apilant: fotos, dibuixos, carcasses de rotuladors assecats des de fa temps, carpetes, vasos perduts i envasos no retornats, embolcalls de cigars, caixes, gomes, postals, llibres, pols i bibelots: el que jo anomeno la meua riquesa." **Georges Perec, Espècies d'espaces**

Àngels Margarit (Terrassa, 1960) és ballarina, pedagoga i coreògrafa. El 1985 crea la companyia Mudances, amb la qual ha realitzat, entre d'altres, els espectacles *Mudances* (1986), *Atzavara* (1993), *Tèrbola* (1999), *Peces Mentideres* (2000) i *Origami* (2002). Ha creat també peces de vídeodansa com *Ritual geogràfic*, *Cos recordat i Du Parc#1410*, en col.laboració amb Núria Font i Walter Verdin. *Solo por placer* serà un ocasió privilegiada per gaudir de la dansa de Margarit amb la intimitat i la proximitat de l'Espai Lliure.

14 - 17 d'abril de 2005

Espai Lliure

Prestidigitacions

Direcció i coreografia: Jordi Cortés

Intèrprets: Jordi Cortés, Mercedes Recacha, resta del repartiment a determinar

"*Prestidigitacions* és un treball sobre la nostra manca de resistència a la manipulació, a la qual cedim per conveniència. I d'aquí les nostres il·lusions, miratges, fugides a la màgia: prestidigitacions." Jordi Cortés.

Jordi Cortés Molina (Barcelona, 1964) ha treballat en companyies de dansa contemporània i teatre físic com DV8 Physical Theatre-Lloyd Newson, Angelica Oei Dance Company, Mudances, Metros, Yolanda Snaith Dance Company, National Theatre i Wendy Huston. Darrerament ha presentat el seu solo *Lucky* arreu d'Europa i ha desenvolupat paral·lelament una reconeguda tasca pedagògica d'àmbit internacional.

3-5 de maig de 2005

Sala Fabià Puigserver

Hedda Gabler

de Henrik Ibsen, direcció: Eric Lacascade

Intèrprets: Isabelle Huppert, Pascal Bongard, Christophe Grégoire

Hedda Gabler és la història d'una dona que hauria volgut salvar-se ella mateixa; una heroïna malfactora que s'irradia sobre la mediocritat petit burgesa. Amb aquesta obra Ibsen planteja, a través d'un enorme personatge femení, les contradiccions profundes de la societat que li va tocar de viure.

L'obra d'**Henrik Ibsen** (1828 - 1906) és un retrat incisiu de la seva època, i mostra les tensions entre la moralitat victoriana i la realitat íntima d'uns personatges intensos i vitals. Escriptor prolífic, algunes de les seves peces més conegudes són *Peer Gynt* (1867), *Casa de nines* (1879), *Espectres* (1881), *Un enemic del poble* (1882) o *Solness, el constructor* (1892). **Eric Lacascade** (Lille, 1958) dirigeix el CDN de Normandia / Comédie de Caen des de 1997. S'ha interessat especialment pels grans personatges femenins, per exemple amb la trilogia txekhoviana *La Mouette*, *Cercle de famille pour trois soeurs*, *Ivanov*, (2001), o bé el tríptic *A la vie, à l'amour, à la mort* associat a Racine, Claudel i Durif (1997-1998).

Isabelle Huppert (París, 1953) és una de les gran actrius del panorama europeu actual. Darrerament ha interpretat les pel·lícules *In America* (2004) de Jerzy Skolimowski, *Les Soeurs fâchées* (2004) d'Alexandra Leclère, *Ma mère* (2003) de Christophe Honoré i *Le Temps du loup* (2002) de Michael Haneke. Pel que fa a l'escena, els seus treballs més recents són l'òpera *Jeanne d'Arc* de Paul Claudel i Arthur Honegger, dirigida per Jonathan Webb, i les peces de teatre *4.48 Psychose* de Sarah Kane, dirigida per Claude Régy i *Medea* d'Eurípides, dirigida per Jacques Lassalle.

5 de maig -19 de juny de 2005

Espai Lliure

Boston Marriage

de David Mamet, direcció: Josep Maria Mestres.

Intèrprets: Emma Vilarasau, Anna Lizarán, Marta Marco

"A **Boston Marriage**, David Mamet dissectiona els convencionalismes d'una parella gens convencional. Mamet ens parla de prejudicis, de morals (victoriana, estricta, relaxada, doble... o triple), de bons i mals costums, d'amor i, sobretot, de complicitat. I ho fa, com un Oscar Wilde dels nostres dies, utilitzant un gènere sovint menystingut com és "l'alta comèdia". Humor, mordacitat, intel·ligència, corrosivitat... Una comèdia "d'època", però rabiosament contemporània, com no podia ser de cap altra manera tractant-se d'un text de David Mamet. Aquí no tenim la certesa que res sigui segur ni que ningú estigui en possessió de la veritat." **Josep Maria Mestres**

David Mamet (Illionois, 1947) és segurament l'autor teatral nordamericà més significatiu de les últimes generacions, amb textos com *Glengarry Glen Ross* (1983), *American Buffalo* (1985), *Oleanna* (1992) o *El Criptograma* (1994). Com a director de cinema, entre les seves darreres pel·lícules destaquen *Casa de jocs* (1987), *Oleanna* (1994), *El presoner espanyol* (1997), *State i Main* (2000) o, recentment, *Heist* (2001). *Boston Marriage* (1999) és un dels textos més recents de Mamet, i planteja un estimulant repte interpretatiu per a tres actrius.

19-29 de maig de 2005**Sala Fabià Puigserver****La meua filla sóc jo**Música, dramaturgia i direcció **Carles Santos**

“Un primer amant, que no sóc jo, de la meua filla, que sóc jo, té un taronger ple de partitures i una olivera plena de llibres. Sis trompetes li xafen els peus i els sis aixequen la cama per a pixar...” **Carles Santos**

Carles Santos (Vinaròs, 1940) és compositor, director d'escena i intèrpret. Creador d'un gènere escènic explosiu i personal, integra en les seves obres música, veu, imatge, dansa i teatre. *Asdrúbila* (1992), *La Pantera Imperial* (1996), *L'adéu de Lucrecia Borja* (2001), *Ricardo i Elena* (2000), *Sama Samaruck Suck Suck* (2002), *El compositor, la cantant, el cuiner i la pecadora* (2003) o *Lisístrata* (2003) són algunes de les peces amb què Santos s'ha convertit en els darrers anys en un referent imprescindible de la música escènica, tant al nostre país com a nivell internacional. Carles Santos és músic resident del Teatre Lliure.

2-5 de juny de 2005**Sala Fabià Puigserver****Corchero, Fernández, Poveda, en concert**

Dansa: Andrés Corchero / Piano: Agustí Fernández / Veu: Miguel Poveda

A partir de la música creada per Agustí Fernández i Miguel Poveda, Andrés Corchero construeix una dansa minuciosa i callada, embolcallada per una selecció de poemes de José Angel Valente, Jacint Verdaguer, Miquel Martí i Pol i Jaime Gil de Biedma. La veu de Poveda, conduïda per les subtileses de Fernández al piano, sorprèn. Són tres móns creatius, tres llenguatges que destil·len junts un concert singular marcat per l'austeritat i la intimitat. Poesia, emoció i atreviment.

Andrés Corchero (Puertollano, Ciudad Real, 1957) és ballarí i coreògraf, format especialment en dansa Butoh amb Min Tanaka i Kazuoh Ohno, i Premi Nacional de Dansa de la Generalitat de Catalunya 2002. Agustí Fernández (Palma de Mallorca, 1954) és pianista i compositor, interessat especialment en la improvisació i la música contemporània, així com en totes les formes de col·laboració amb l'escena, la dansa i les diferents tradicions musicals. Miguel Poveda (Badalona, 1973) és un dels grans valors del flamenc jove, amb quatre discs publicats, el més recent *Poemas del exilio* (2004). Després d'algunes col·laboracions puntuals, com l'homenatge a Puig Antich del Festival Altaveu 2000, i *A modo de esperanza* (Premi FAD de les Arts Escèniques 2001), els tres artistes van presentar l'any 2003, al festival TENS DANSA de Terrassa, el primer treball conjunt. El Lliure acollirà el que serà el seu segon encontre.